
1. december

Morgen

Det er morgen og jeg er endnu ikke helt vågen. Jeg har tændt min Ole Lukøje-lampe over sengen, og den kaster nu et varmt rødt skær over mit værelse. Ved siden af mig ligger min gode ven Bamse. Det er min brune teddybjørn, som mor har syet tøj til. Den er nu så rar at ligge med i sengen.

Jeg ligger og hører lydene udefra. Lyden fra maskinerne ovre i mejeriet – de skarpe klink når lågene bliver slået af mælkespandene. Jeg ved, at far og mejeristerne har været i gang længe nu, men jeg kan bare vende mig om i sengen, lukke øjnene og blunde videre. Jeg ligger altid med ryggen til væggen, jeg ved ikke rigtig hvorfor, men jeg kan ikke lide at have ryggen vendt ud mod det store skab. Jeg ved godt, at der ikke kan komme en trolde ud af det, som jeg troede, da jeg var ligeså lille som min lillebror Ulrik er nu, men jeg kan altså stadig ikke lide det.

Pludselig hører jeg en velkendt lyd. Hestehove i stenbroen udenfor mejeriet. Det må være Rasmus Mælkekusk, for han er den eneste af mælkekuskene, der stadig kører med heste.

Han skal nu ha' mælkespandene med mælken ind på mejeriet og skal så ha' valle med tilbage til landmændene. Valle er det, der bliver tilbage, når far og mejeristerne har kærnet fløden til smør. Jeg bliver hurtigt helt vågen og skynder mig hen til vinduet og op på min lille stol, som jeg har fået af farmor og farfar. Nu kan jeg kigge ud i mørket. På det store mejeri og de mørke træer foran mit vindue. Træernes grene kan godt virke en smule uhyggelige, når vinden tar' fat i dem, og de bevæger sig som sorte fingre i den mørke morgen. Når jeg kigger nedad, kan jeg lige skimte hestene og Rasmus oppe på vognen. Hvis jeg skynder mig i tøjet og spiser min morgenmad i en fart, kan jeg måske nå at komme med Rasmus rundt på hans tur med mælk til landmændene.

Jeg skynder mig i tøjet, først min sribede skjorte, så mine plusfours og til sidst min trøje, som mor lige har strikket. Stille lister jeg mig forbi min lillebror, Ulrik, som stadig ligger og sover i sengen ved siden af min. Jeg gider ikke há ham med i dag. Han er tre år yngre end mig, men han tror altid, at han skal gøre det samme som mig, og jeg gider altså ikke há ham på slæb i dag.

Jeg kommer pludselig i tanke om, at jeg jo havde fødselsdag i går, og kigger hen på kassen med gaven fra far og mor. Da jeg pakkede den ud og åbnede kassen, vidste jeg ikke hvad det var, jeg havde fået. Det var et underligt apparat, som jeg slet ikke forstod meningen med, en underlig tingest med en ledning i. Så fortalte far, at det var et episkop. Jeg blev lidt skuffet, for det var jo ikke noget, jeg havde

ønsket mig. Far kunne godt se på mig, at jeg blev lidt skuffet, men så tog han apparatet og satte det oven på en billedbog, satte ledningen i stikkontakten, og vups, så lyste et stort billede op på stuens væg. Billedet fra bogen var blevet stort, ligesom når Pers far viste lysbilleder for os. Nu kunne jeg også lave lysbilleder, ja, jeg kunne måske lave min egen lille biograf. Det var alle tiders gave, jeg knugede far, han vidste altid, hvad han skulle give mig, selv om jeg ikke ønskede dem.

Jeg skynder mig ned ad trappen og stormer ind i køkkenet, hvor mor og vores unge pige, Gerda allerede er i gang med at forberede middagsmaden til far og mejeristerne. Det er noget med fisk, kan jeg lugte. Æv! Jeg kan bare slet ikke li' fisk, men mor siger, at det er sundt og at jeg skal spise det, og det gør jeg også, selv om det kan være svært at få ned.

- Må jeg komme med Rasmus Mælkekusk? Råber jeg. – hvis han vil há mig med. Mor mener, at det er en smule koldt i dag, men det kan jeg sagtens klare, siger jeg.
- Har du helt glemt, hvad dag det er i dag? Spør' mor.

Jeg tænker mig lidt om, og pludselig husker jeg det. Selvfølgelig – det er den første december – det er snart jul, og i dag skal jeg åbne den første pakke i vores pakkekalender. Der er 24 små pakker, så der må altså være 24 dage til jul. Åh, hvor jeg glæder mig. Det er første år vi har en pakkekalender. Sidste år havde vi en stor kalender af pap, som far havde samlet. Det var en hel nisseborg med en rutschebane, som nisserne kunne kure ned ad. Søndag morgen kom far og tog mig op af sengen og bar mig ned i den mørke stue, hvor kalenderen stod. Så tog han sin lille lommekniv frem og skar rundt om lågen, så den bedre kunne åbnes. Når han så havde lukket lågen op, kunne jeg se, hvad der var bag ved. Det var altid spændende. Det kunne være en lille nisse eller et juletræ. Men i år skulle vi prøve noget nyt, mente mor. Hun havde set i et ugeblad, hvordan hun kunne sy en pakkekalender, og det havde hun gjort hele november måned, og nu var den altså færdig. 24 små pakker hænger nu på små ringe – nej, det passer ikke helt, for der hænger jo to pakker på hver ring. En pakke til Ulrik og én til mig.

Jeg prøver at gætte, hvad der er i pakken. Lader hånden glide hen over det fine julepapir. Hvad kan det mon være? Den er så underlig ujævn. Jeg får papiret af. Og der – der ligger den sødeste lille kalv til Ulriks og min bondegård. Den kalv er jeg glad for, og måske kan jeg lege med den, når jeg kommer hjem fra turen og

har været i skole.

- Må jeg så? Spør' jeg bedende. Mor sukker

- Husk at komme hjem, så du kan nå at komme i skole, og husk dit halstørklæde.

Jeg hører ikke hvad hun siger, for jeg er allerede halvt ude af døren.

*

Hvordan var det i virkeligheden?

Min Ole Lukøje-lampe.

Stolen jeg fik af farmor og farfar.

Så er Rasmus Mælkekusk ved at være parat til at køre ud til landmændene. Bagved holder en lastbil, som skal køre dritler med smør til havnen, så de kan sejles til England og sælges til husmødrene der.

Dritlerne blev ikke samlet på mejeriet, men af en bødker i byen.

Se billederne af et mejeri i arbejde her.
<https://www.flickr.com/photos/146415870@N05/albums/72157689388089724>

To julekalendere i pap fra henholdsvis 1950 og 1953.

Far hadede at sidde om aftener, når Ulrik og jeg var kommet seng, og klippe og klistre, for at lave en julekalender primært til mig. Det var måske derfor, at vi det år fik en pakkekalender.